

SLUŽBA jako SLUŽBA

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Je neděle velikonoční. Matěj se vrací se svou rodinou z kostela spokojený domů. Prožil u oltáře celý Svatý týden, vystřídal přitom snad všechny služby, které může ministrant prožít.

Cítí radost z vykonaného dobra, a proto se zeptá tatínka: „Má Pán Bůh ze mne radost?“

Tatínek se zamyslí a po chvíli odpoví: „Nevím, protože nejsem Pán Bůh. Myslím si však, že z tebe radost má: ministroval jsi totiž rád, u oltáře jsi sloužil s úctou k tajemstvím, která se tam odehrávala. Tuším, že i pan farář byl s tebou spokojený.“

Matěj prožívá tatínkovo uznání jako pohlázení od samotného Pána Ježíše, který za nás o Velikonocích zemřel a následně vstal z mrtvých. Cítí se tak šťastný, že vyprovokuje o rok starší sestru k honičce, ve které ji nechává vždycky vyhrát.

Pohoda je i doma, když si rodina pochutnává na velikonočním mazanci, který maminka skvěle upekla. Rodiče k jídlu popíjejí kávu, děti sladoučký čaj.

Poté maminka přistupuje ke sporáku, aby připravila oběd. Přitom otevře ledničku a po paměti sáhne tam, kde mívá uložená va-

jička. Žádné však nenahmatá, a proto zvolá: „Došla mi vajíčka, to je průšvih, bez nich oběd nebude.“

Zbytek rodiny se seběhne kolem maminky a všichni nahlíží do ledničky, zdali tam přece jenom nějaké vajíčko neuvidí.

„Zavolám tetě Markétě,“ rozhoduje se kuchařka a bere do rukou mobil.

Tatínkova sestra vajíčka má, a tak maminka požádá Matěje: „Máš nejrychlejší běh, utíkej k tetě Markétě.“

Hochovi se očividně nechce, navíc hned pohotově odmluví: „Verča je rychlejší, dneska nade mnou všechno vyhrála.“

„To je pravda, jsem rychlejší,“ potvrzuje Veronika a odchází se přezout do předsíně.

Matěj za ní zvolá: „Ale jenom dneska. Zítra vyhraji každý běh.“

„Uvidíme,“ odpovídá děvče a spěšně odchází.

Doma je najednou ticho. Všichni vědí, že se tu odehrála nepoctivá hra. Tatínek se zadívá na syna a tiše pronese: „Radost je pryč, myslím, že i Pán Bůh není teď s tebou spokojen. Služba doma nemá menší cenu než služba u oltáře.“

Matěj se uklízí do svého pokoje bez radosti, kterou odvál víchr lenosti.

Ilustrace: Jiri Vančura

OTEC JAN KOBLÍZEK
Co je to „PŘIROZENOST“?

Možná se vám, draží čtenáři, zdá tato otázka zvláštní. Ano, člověka, který žije spořádaným životem, ve fungující rodině, v přátelství s druhými, který je navíc přesvědčen o smyslu svého života a práce, kterou dělá, možná tato otázka ani nenapadne. Slova jako „přirozenost“, „přirozené“ nebo „přirozené“ používá zcela spontánně a vyjadřuje tím neměnné skutečnosti ve světě a ve svém životě. Bere je jako normu vytvářející pevný řád, tedy jako normální.

Pokud však otázku necháme zaznít a začneme se s ní hlouběji zabývat, zjistíme, že odpověď na ni hledá spousta lidí. Není naše přesvědčení o pevnosti a neměnnos-

ti světa a řádu v přírodě i v oblasti mravů jen zvykem nebo představou, kterou jsme od někoho přejali, anebo si ji dokonce sami vytvořili? Je ve světě vůbec něco pevného, o co bychom se mohli opřít? Takto se ptá řada dnešních mladých lidí, zvláště těch, kteří procházejí různými zkouškami, krizemi nebo zklamáními.
První odpověď, která mě napadá, směřuje k dobrodružným knihám o mořeplavcích, o kterých jsem rád četl, když jsem byl kluk. Přece všichni námořníci všech dob se vždy orientovali podle hvězd, které se jakoby přišpendly na oblohu po tisíce let nehnou z místa. Není třeba toto odkaz na stálost vesmíru a řádu v něm? Toho si všiml i Immanuel Kant, který se s obdivem sklání nejen před tímto kosmickým řádem, ale

také před řádem mravnosti uvnitř rozumného člověka.
Druhou odpověď přináší již náš starý známý filozof Aristotelés, který velice často mluvil o přirozenostech věcí. Vypozoroval opět z přírody, že všechny jednotlivé věci jsou uspořádány do skupin podle podobných nebo stejných vlastností, které tyto jednotliviny vykazují. Tyto danosti pak nazývá přirozenostmi věcí. Aristoteles tím vůbec nepopírá vývoj nebo nahodilost ve světě, ale vyjadřuje tím to, že veškerý pohyb se uskutečňuje v rámci nějakého prostoru a předem daných možností. I s odkazem na Aristotela tak můžeme říci, že nejen fyzická příroda vyazuje své možnosti a meze, ale i vnitřní mravní život člověka.

Foto: Orlando Florin Rosu - Adobe stock

Milí ministranti, s postupujícím vývojem se bezdrátové a dálkově ovládané přístroje staly normou. Bezdrátové dnes nabíjíme mobilní telefony, připojujeme se na internet, telefonujeme či platíme. Ovládat a vyřizovat věci na dálku a bez kontaktu je lákavé a v dnešní kosmopolitní a covidové době jde svým způsobem o nutnost. Není však vždy jasné, jaký může mít daná technologie vliv na fyzické a psychické zdraví společnosti. Každopádně se nám ale bude hodit, dozvědět se o tomto fenoménu něco víc. Pojďme na to!

DNESKA PŘEPÍNÁŠ TY!

Přesně tato věta byla slyšet v mnoha domácnostech před příchodem dálkového ovládání televize. Pokaždé, když lidé chtěli změnit program, museli se zvednout a dojít až k televizi. I když dálkové ovladače naplno nastoupily až o pár desetiletí později, první prototyp byl vynalezen už v roce 1955 v USA. Jmenoval se „Zenith Flash-Matic“, svým vzhledem připomínal spíš fén či zbraň z hvězdných válek a fungoval na principu světelného paprsku, kterým divák namířil na fotobuňku televize.

BEZ HRAČEK TO NEJDE

Mezi nejpobulárnější dálkově ovládaná zařízení patří bezesporu tzv. RC modely. Často se jedná o věrné zmenšeniny reálných strojů a jejich majitelé s nimi proto dokáží provést spoustu různých kousků. Třeba v září roku 2013 se podařil rekordní zápis majitelům dálkově ovládaných modelů helikoptér ve Velké Británii. Hned 98 se jich totiž sešlo na letišti v Leicestershire a po dobu jedné minuty prováděli svými vrtulníky ve vzduchu salta.

Zdroje: kniha Guinness World Records 2016 wikipedia.org

VESMÍRNÝ ROBOT

I když dobývání vesmíru bylo především soubojem mezi Sovětským svazem a Spojenými státy, občas se podařilo prosadit i jiným zemím. V roce 1981 například vyvinuli v Kanadě robotickou dálkově ovládanou ruku schopnou unést náklad o hmotnosti až 332,5 kg. Tohle rameno s názvem „canadarm“ bylo následně předáno americké vesmírné organizaci NASA, která je zabudovala do svých raketoplánů. Dnes najdeme vylepšenou verzi tohoto zařízení i na Mezinárodní vesmírné stanici.

JESTŘÁB ZA 5 MILIARD

UAV, tedy bezpilotní letadlo, je stroj používaný mimo jiné ke špionáži a plnění důležitých a tajných úkolů či průzkumných misí. Vůbec nejdražší takový stroj, Northrop Grumman RQ-4 Global Hawk (hawk = angl. jestřáb), byl vyvinut v USA a přišel v přepočtu na 5,55 miliardy Kč. Tento letoun se může pohybovat až ve výšce 19 800 metrů po dobu 30 hodin. Za tu dobu je schopný díky svým technologiím zmapovat oblast o rozloze 50 – 60 000 km² (např. rozloha Slovenska je 49 035 km²).

SPOJENÍ K NEZAPLACENÍ

TO NEJLEPŠÍ NA KONEC. Existuje totiž jedno bezdrátové spojení, které boří všechny rekordy a nezná technické limity. Nejen, že neškodí zdraví, ale vyložene svému uživateli i lidem kolem prospívá. Navíc jej může navázat kdokoli, v podstatě odkudkoliv a za jakýchkoli povětrnostních podmínek. A přestože uživatele finančně nic nestojí, je prostě k nezaplacení. Po takové technologické perle touží každý a každý ji může i získat. Stačí jen uvěřit. Řeč je o MODLITĚ. Kluci, všimněte si třeba právě v této velikonoční době, jak často se Pán Ježíš obrací i v nejtěžších chvílích a se všemi svými otázkami k Bohu Otci, aby s ním rozmlouval. Zkusme to také. Je to bezdrátové, nadčasové a určitě nebudeme litovat!

Foto: rogerwilkerson, U.S. Air Force photo by Bobbi Zapka, vucungdigital - wikipedia.org: NASA